

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: T.S.**, státní příslušnice Ukrajiny, hlášena k pobytu na adrese: ..., *zastoupené Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem se sídlem Hromnice 33, Třemošná*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2012, čj. MV-23734-3/SO-2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 2. 2012, čj. MV-23734-3/SO-2011, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.600,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Smila do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobkyni bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů s platností od 10. 10. 2007 do 1. 8. 2008 za účelem podnikání. Následně jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 2. 8. 2008 do 1. 8. 2010. Dne 21. 6. 2010 podala žalobkyně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Dne 29. 11. 2010 pod čj. CPPL-

05543/CI-2010-4064 rozhodla Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Plzeň, tak, že žalobkyni se platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) větu druhou zákona o pobytu cizinců neprodluhuje. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2012, čj. MV-23734-3/SO-2011, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců změnila výrok odvoláním napadeného rozhodnutí tak, že se platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodluhuje dle § 37 odst. 1 písm. b) s odkazem na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie / ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie / ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dlouhodobé) vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad / ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v (zahraničněpolitickém) zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Toto pravidlo bylo v uvedeném odstavci do 31. 12. 2010 upraveno pod písm. k), od 1. 1. 2011 je tam upraveno pod písm. j).

II. Žaloba

Sub IV. žaloby žalobkyně namítá, že v podstatě celé rozhodnutí správního orgánu II. stupně se odvíjí od skutečnosti, kterou tento orgán hodnotí jako „závažnou překážku, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání“. Touto tzv. závažnou překážkou má být, podle tvrzení správního orgánu II. stupně, skutečnost, že žalobkyně nebyla v období, která jsou v rozhodnutí uvedena, přihlášena k sociálnímu pojištění. Z této skutečnosti pak správní orgán dovozuje, že žalobkyně po uvedené dobu také neplnila účel, za kterým jí byl pobyt povolen, a to že po uvedené období nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost. Správní orgán II. stupně dále dovozuje, že osoby samostatně výdělečně činné jsou povinně účastny důchodového pojištění. Správní orgán II. stupně hodnotí popsané skutečnosti jako tzv. závažnou překážku pro povolení pobytu na území České republiky. Z tohoto hodnocení pak nepochybně vyplývá, že existuje a musí existovat i překážka méně závažná, či překážka prostá. Správní orgán II. stupně pak nijak neodůvodňuje, proč právě jím popisované skutečnosti by měly být tzv. závažnou překážkou. V tomto postupu pak žalobkyně spatřuje překročení mezí správního užívání, které jsou správnímu orgánu dány zákonem. U překážky, kterou specifikují správní orgány obou stupňů jako překážku tzv. závažnou, tedy skutečnost, že se žalobkyně odhlásila a opět přihlásila k sociálnímu pojištění a tedy že neplní podmínku k udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, však tuto tvrzenou závažnost shledat nelze. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán vykládá pojem „závažná překážka“ nikoliv v mezích své diskreční pravomoci, nýbrž již se dopouští nepřipustné libovůle. Tato libovůle představuje porušení pravomoci správního orgánu podle § 2 správního řádu a neoprávněný

zásah do práv účastníka řízení, která jsou chráněna zákonem, konkrétně nejen správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, ale i Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 8). Za závažnou překážku by však bylo možné toto chování považovat pouze v případě, že by žalobkyně z českého sociálního systému nějaké dávky čerpala. Ona sama však žádné dávky nečerpala, je tedy v zásadě čistou přispěvatelkou českého sociálního systému. Za závažnou překážku by bylo možno považovat také to, že by měla nějaké nedoplatky na sociálním a zdravotním pojištění, případně na daních. Žádný takový nedoplatek však neexistuje, sociální pojištění doplatila i za celou dobu jejího odhlášení ze sociálního pojištění. V uvedených souvislostech by chtěla zmínit předchozí praxi, kdy při vycestování do domovské země se cizinec ze sociálního pojištění odhlášoval a po návratu zpět přihlašoval, a nikdy to nebylo důvodem k takovému postupu cizinecké policie, který byl zvolen v jejím případě.

Sub V. žaloby se uvádí, že definice podnikání uvedená v § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, z níž správní orgán I. stupně dovozuje nepřetržitost výkonu samostatné výdělečné činnosti, je pro rozhodování o povolení k pobytu nepoužitelná. Samostatná výdělečná činnost je v zásadě závislá na zakázkách a objednávkách. Pokud tedy osoba samostatně výdělečně činná po určitou dobu tuto činnost nevykonává právě z důvodu nedostatku zakázek, či objednávek, nejde o přerušení podnikatelské činnosti, ale o objektivní důvody. Zásadní skutečností, kterou však správní orgán nebere dostatečně v úvahu, je to, že žalobkyně vlastní živnostenské oprávnění po celou dobu pobytu na území České republiky, výkon živnosti nikdy nepřerušila a živnostenské oprávnění je i nadále základem pro její samostatnou výdělečnou činnost.

Žalobkyně *sub VI.* žaloby namítá, že přihlášení u OSSZ je záležitostí pouze formální, zásadní skutečností je však placení sociálního pojištění. Samotné přihlášení u OSSZ nijak nezajišťuje příjmy sociálního systému České republiky, ani případné zneužívání tohoto systému.

Sub VII. žaloby se tvrdí, že ústavním pořádkem České republiky jsou základní lidská práva, jako je právo na pobyt a důstojný život, garantována nejen občanům České republiky, ale i cizincům. To, co v případě žalobkyně považuje správní orgán za **tzv. závažnou překážku**, nebylo až do letošního roku důvodem pro odejmutí povolení k pobytu, či pro jeho neprodloužení. Zarážející je i postup příslušných orgánů jako takový, kdy k jejímu pochybení mělo dojít v období od 1. 8. 2008 do 30. 8. 2009. Přesto tyto orgány za celou dobu nekonaly, i když by, podle jejich tvrzení, existoval důvod pro odejmutí povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a začaly konat až v souvislosti s jí předloženou žádostí.

Sub VIII. žaloby žalobkyně uvádí, že zatímco správní orgán II. stupně se odvolával na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, čj. 10A 218/2010-42, ona odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011 sp. zn. 8A 253/2010 [= čj. 8A 253/2010-46], kdy soud rozhodoval o věcně a obsahově naprosto totožné věci. Je to v souvislosti s tím, že je přesvědčena, že správní orgán má a může posuzovat náležitosti podané žádosti pouze a jen podle stavu, který existuje v době, kdy je žádost podávána. Dle názoru žalobkyně je překročením mezí správního uvážení a vyjádřením libovůle a svévole rozhodování správního orgánu, pokud tento události a jevy minulé používá na konstruování

skutkového stavu, kterým odůvodňuje svoje negativní rozhodnutí. V dané věci správní orgán I. stupně hodnotí jednání žalobkyně právě podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců a právě na základě tohoto ustanovení dovozuje tvrzenou tzv. závažnou překážku. Odvolací správní orgán pak toto hodnocení mění a věc hodnotí tak, že správní orgán I. stupně měl věc posuzovat podle § 37 odst. 1 písm. b) s odkazem na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 44a, a nikoli § 56 odst. 1 písm. k). Pokud však jde o samotné odůvodnění, kterým odvolací správní orgán hodnotí tzv. závažnou překážku, jde o naprosto obecná a nekonkrétní tvrzení: „pobyt cizince na území České republiky není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky“, „pobyt cizince na území není ani ve vnitřním zájmu České republiky“ a „ve vnitřním zájmu není ani např. to, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří nedodržují právní předpisy státu nebo neplní účel, pro který jim byl pobyt povolen“. Z uvedeného hodnocení nelze v žádném případě dovodit naplnění znaku „závažná překážka“. Odvolací správní orgán dále v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně uvádí: „zda cizinec účel pobytu podnikání plní či nikoliv“, atp. Z logického i právního výkladu podobných tvrzení jednoznačně vyplývá, že zamítavé rozhodnutí správního orgánu by mělo být odůvodněno tvrzením „účel pobytu podnikání v minulosti neplnila“. Toto tvrzení by však bylo v zásadním rozporu s citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze a správní orgán by tímto tvrzením své zamítavé rozhodnutí odůvodnit nemohl.

Žalobkyně *sub IX.* žaloby poukazuje na tuto část odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu: „Pokud by správní orgán I. stupně aplikoval ustanovení v předchozím odstavci, jak správně měl, došel by k závěru, že v případě odstavce prvního § 37 správní orgán nemá povinnost zkoumat přiměřenost a tedy dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, v tomto případě odvolatelky“. Toto tvrzení považuje žalobkyně za výraz naprostého formalismu a právního pozitivismu, neboť stejný správní orgán I. stupně povolil pobyt na území České republiky jak jejímu manželovi L.S., tak i její dceři A.S. Jedinou osobou, které nebyl pobyt na území České republiky povolen, je tedy z jejich rodiny pouze ona. Hodnocení správního orgánu, že napadené rozhodnutí není zásahem do jejího soukromého a rodinného života, je rozhodnutím ryze formálním a právně pozitivistickým.

Sub X. žaloby se sumarizuje, že popsáním postupem překračuje správní orgán meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je rozhodnutím svévolným, vydaným na základě libovůle správního orgánu. Výklad, který správní orgán používá, je porušením pravomoci správního orgánu, kterým nepřipustně zasahuje do práv účastníka řízení. Naznačená svévole a libovůle rozhodnutí je v zásadním rozporu s charakterem státní správy, kdy v případě činnosti této státní správy jde o činnost, která je upravena a řízena zákonem. Základní povinností správního orgánu pak při správním uvážení je povinnost zabývat se všemi hledisky, která jsou pro rozhodnutí potřebná, opatřit si potřebné důkazy a z těchto pak vyvodit skutkové a právní závěry a dospět tak k odpovídajícímu rozhodnutí. V uvedeném správním uvážení se pak správní orgán může a musí pohybovat pouze v zákonném rámci. V žádném případě však správnímu orgánu nepřísluší rozšiřující výklad právních norem. S odkazem na všechny uvedené skutečnosti považuje žalobkyně rozhodnutí odvolacího správního orgánu za rozhodnutí účelové, formální, formalistické, libovolné a svévolné, nedůvodné a neodůvodněné.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k žalobě vyjádřila tak, že vzhledem k tomu, že žalobkyně neplnila účel pobytu, byl správní orgán I. stupně povinen aplikovat speciální zákonné ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které na posuzovaný případ dopadá.

IV. Vlastní argumentace soudu

Úvodem se podává, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 2. 8. 2008 do 1. 8. 2010. Ve sdělení OSSZ Plzeň-město ze dne 2. 8. 2010 se uvádí, že žalobkyně je v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 6. 2008 do 31. 7. 2008 a od 1. 9. 2009 dosud. Z tohoto sdělení tedy plyne, že žalobkyně v evidenci OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná nebyla v době **od 1. 8. 2008 do 31. 8. 2009**. Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala žalobkyně dne **21. 6. 2010**.

To, že žalobkyně nebyla po uvedenou dobu v evidenci OSSZ, posoudily správní orgány odlišně. Správní orgán I. stupně jí dne 29. 11. 2010 platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) větu druhou zákona o pobytu cizinců. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců však dne 15. 2. 2012 výrok odvoláním napadeného rozhodnutí změnila tak, že se platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodlužuje dle § 37 odst. 1 písm. b) s odkazem na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

V analogické věci došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „*Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žádost žalobce měla být posouzena podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil námitce stěžovatele, že § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Za této situace přichází v úvahu jedině posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza.*“ (rozsudek ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012-29, k dispozici na www.nssoud.cz).

I když se k tomuto názoru dospělo až po výše uvedeném rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, je krajský soud povinen respektovat závěry Nejvyššího správního soudu učiněné až do doby jeho rozhodování o podané žalobě.

Prizmatem citovaného rozsudku kasačního soudu je pak třeba nazírat také právě projednávané žalobní body.

Ad IV. žaloby soud konstatuje, že problém postupu odvolacího správního orgánu tu spočívá ne v tom, že by případ žalobkyně posuzoval podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, nýbrž v tom, že ač tak podle svrchu citovaného názoru Nejvyššího správního soudu učinit měl a jedině mohl, podle § 56 odst. 1 uvedeného zákona právě nepostupoval (viz též níže). To, že při vycestování do domovské země se cizinec ze sociálního pojištění odhlašoval a po návratu zpět přihlašoval, sotva mohlo být v daném případě správními orgány nějak zohledněno, protože žalobkyně

v průběhu řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání neuváděla, že ona by v předmětném období z území České republiky na Ukrajinu vycestovala.

Ad V. žaloby má soud za to, že z definice podnikání uvedené v § 2 odst. 1 obchodního zákoníku lze vycházet i v těch řízeních před správními orgány, kde není zvláštní úprava, zákon to nevylučuje a neodporuje to povaze věci. To se podle názoru soudu vztahuje také na rozhodování ve věcech pobytu cizinců na území České republiky. Hlavním důvodem k tomu je pojetí českého právního řádu jako vnitřně nerozporného celku.

Soud vnímá to, že při podnikání může docházet k nedostatku zakázek či objednávek; v každém jednotlivém případě je proto třeba vážit zejména relaci mezi dobou, kdy nelze podnikat, a dobou, kdy se podniká.

Živnostenské oprávnění není samo o sobě nesporným průkazem výkonu samostatné výdělečné činnosti. V tomto ohledu došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „*Plnění účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, k dispozici na www.nssoud.cz).

Ad VI. žaloby soud konstatuje, že přihlášení se u OSSZ není záležitostí pouze formální. Evidence osob samostatně výdělečně činných je tu významným podkladem pro řádný výběr pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Na tom nemůže nic změnit ani to, že samotné přihlášení ještě neznamená skutečné příjmy sociálního systému České republiky (ani zábranu zneužívání tohoto systému).

Ad VII. žaloby soud uvádí, že právo na pobyt na území České republiky naším ústavním pořádkem cizincům garantováno není. Soud zde shodně s žalovaným správním orgánem odkazuje na judikaturu Ústavního soudu: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok (§ 51 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb.)*“ (usnesení ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04).

I kdyby v praxi správních orgánů došlo k posunu v posuzování určité otázky, při respektu zejména k § 2 odst. 4 správního řádu by to bez dalšího nemuselo znamenat nezákonnost nebo vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Je skutečností, že příslušný správní orgán na to, že žalobkyně nebyla jako osoba samostatně výdělečně činná v evidenci OSSZ Plzeň-město v době od 1. 8. 2008 do 31. 8. 2009, reagoval nikoli bezprostředně, nýbrž až v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; jelikož však správní orgány nebyly a nejsou v tomto ohledu povinny provádět nějaký průběžný správní dozor, nemohla podle

názoru soudu zmíněná namítaná skutečnost sama o sobě představovat ve vztahu ke správním orgánům porušení stanovené povinnosti a ve vztahu k žalobkyni zkrácení na jejích právech.

Ad VIII. žaloby je třeba zopakovat, že podle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu „... § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Za této situace přichází v úvahu jedině posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona ...“.

Soudní judikatura k předmětné otázce se ovšem určitým způsobem vyvíjela.

Žalovaný správní orgán odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, čj. 10A 218/2010-42. Tento rozsudek v testu kasačního soudu obstál; kasační stížnost žalobce proti němu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69.

Naproti tomu žalobkyně se dovolává rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011 sp. zn. 8A 253/2010 [= čj. 8A 253/2010-46]. Tento rozsudek však nebyl kasačním soudem aprobován; na základě kasační stížnosti žalované byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012-29, zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 11. 2012, čj. 8A 253/2010-82. Tento druhý rozsudek pak v testu kasačního soudu obstál; kasační stížnost žalobce proti němu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, čj. 3 As 14/2013-28.

V souvislosti s právě rozhodovaným případem stojí za pozornost i tato pasáž z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2012, čj. 8A 253/2010-82: „Žalobce dle svého vyjádření se odhlásil vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení žalobce, že v současné době podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen. Z obsahu předloženého správního spisu lze konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevystala pochybnost o tom, že žalobce po dobu, kdy nebyl přihlášen na OSSZ Plzeň-město a pobýval na území České republiky, nepodnikal. Pokud by žalobce podnikal, nebylo důvodu odhlašovat se z OSSZ Plzeň-město, musel odhlášením se z OSSZ Plzeň-město vědomě porušit předpisy, a nebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ Plzeň-město učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu.“.

Jinak řečeno: soudní praxe nevylučuje posouzení toho, že cizinec jako osoba samostatně výdělečně činná nebyl v evidenci OSSZ jako jiné závažné překážky jeho pobytu na území. O žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je však třeba rozhodovat po zvážení také materiální stránky této záležitosti a při vědomí dalších relevantních souvislostí. To vše samozřejmě musí být zpřístupněno k přezkumu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, což se v daném případě – sice logicky co do přístupu odvolacího správního orgánu, ale v rozporu se zákonem o pobytu cizinců – nestalo.

Ad IX. žaloby se zásadně potvrzuje námitka žalobkyně. Kdyby v daném případě byl správní orgán oprávněn aplikovat ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k přiměřenosti důvodu, resp. k dopadům svého zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 37 odst. 2 věty poslední tohoto zákona by přihlížet nemusel. Jelikož však v přezkoumávané věci, jak výše uvedeno, užít ust. § 37 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona nebylo možné, nelze se ztotožnit s tím, že zde dle tohoto odůvodnění není povinnost zkoumat přiměřenost a tedy dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Spíše na okraj možno podotknout, že skutečnost, že manželovi žalobkyně a její dceři byl pobyt povolen, kdežto jí samotné nebyl pobyt prodloužen, sama o sobě nesvědčí o naprostém formalismu a právním pozitivismu. Tato skutečnost by – za jiných okolností – naopak mohla dokládat snahu správního orgánu o zohlednění specifik každého jednotlivého případu.

Ad X. žaloby soud konstatuje, že žalovaný správní orgán své rozhodnutí zatížil svrchu uvedenou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V tomto rozsahu se soud s námitkami obsaženými v tomto bodu žaloby ztotožňuje, v rozsahu, v jakém jdou námitky žalobkyně nad tento rámec, je má za nepodložené.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož odvolací správní orgán změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně způsobem, pro nějž neměl zákonnou oporu, a v souvislosti s tím se dostatečně nevypořádal s důvody uvedenými v odvolání proti předmětnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zatížil své rozhodnutí nepřeklenutelnou procesní vadou. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil, neboť uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud napadené rozhodnutí zrušil, a proto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

Soud neakceptoval požadavek žalobkyně, aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), protože je přesvědčen, že v daném případě je náprava vytčených vad v silách odvolacího správního orgánu.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl.

Zástupce žalobkyně požadoval náhradu nákladů řízení ve výši 9.600,- Kč (4.000,- Kč soudní poplatek, 5.000,- Kč paušální odměna advokáta, 2x režijní paušál á 300,- Kč). Zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Soud žalobkyni náhradu nákladů řízení v požadované

výši přiznal, neboť nepřevyšuje výši náhrady přiznatelnou podle příslušných právních předpisů: soudní poplatek za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku a odměnu advokáta za dva úkony právní služby v plné výši a jeden úkon právní služby v poloviční výši a náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), odst. 2 a 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012 (za použití čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. září 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

